

הכנסת

חבר הכנסת
הרב חייב דרוקמן

כ"ה, כ"ד אייר ה'תש"ו
2 יוני 1986

לכבוד
ראש הממשלה
שר העניין פנימי
ירושלים

אדוני ראש הממשלה,
הרבה שלום וברכת ד'!

מזכזר מקורות הונא ליריאתי כי "פרכה הפקיד הנכיר" וכתה
לתאוצה בעיקר הודות למעורבות הנמרצת של המסנה לפרקליט המדינה,
הגב' דורית בייניש, כמו כן הבינתי ממזכזר מקורות הידועים לי
כפתיים כי היועץ המשפטי היוצא הביא אותה עמו לכל פגישה רצינית
שצמחה בפרשה זו והיא היתה זו הסענה ולחצה.

כיוון שברור בפרשה רגילה כלה השלכות מרחיקות לכת, איני
רואה צרכי פסור בלהעלות כפתיים סענית על בערכת היחסים היוחדת
בין איך ה"כ"כ המעורב בפרשה זו ראובן הנק לבין דורית בייניש.

כי לי מאד העלי להיועץ לענין כזה, אולם איני יכול שלא להביאו בפניך
ובפני הר הממשלים והיועץ המשפטי החדש כדי ייעמוד לנגד עיניכם
בהלכי הבירור הזונים בדבר דרכי הטיפול היינקסו בפרשה הרגילה
הזאת שבסעירה את המדינה כולה ופנוגעת ליכודות בסחוננו.

בכל הכבוד
ובברכה רבה,

חיים דרוקמן
הערה: הר הממשלים פר יצחק בירדני
היועץ המשפטי הסופס יוסף הריש

המיכתב של ח"כ דרוקמן לראש הממשלה
איני יכול שלא...

הנורמה החדשה?

אשיהממשלה הסתייג מן ה
מיכתב, והשיב עליו תשובה קצרה
ושלילית. יפה.
הפרקליטים בשרות-המדינה שבתו
במשך כמה שעות. יפה מאוד.
ומה הלאה?
האם זה הכל?
נבלה נעשתה בישראל, האיש שעי
שה זאת יושב בכנסת. נציגו הרשמי
(יוסקה שפירא) יושב בממשלה. סיעתו
היא חברה בקואליציה השלטת במדרי
נה.
האם יעברו ראשיהממשלה, הממ
שלה, הכנסת, הקואליציה, שריה
מישפטים, היועץ המישפטי החדש,
הציבור הרתי ועם-ישראל בכלל לסדר
היום על מעשה כזה?
האם זאת תהיה הנורמה
החדשה?

ולא זו בלבד, אלא גם אשה יפה וצעיר
רה, נוסף על היותה פרקליטה מוכשרת
מאוד.
דרוקמן אינו מייצג רק את הנמיה
הניאורפשיסטית של גוש-אמונים ומי
איר כהנא, אלא גם את השוביניזם
הגברי החשוך האופייני לחוגים אלה.
אין הוא בא רק לפגוע בשילטון-החוק,
וגם לא רק במיקצוע המישפטי, אלא
גם במנין הנשי כולו.
יש באן מיקרה ברור של אוי
נס מילולי, התייחסות אל האשה
כאל אויבית מיני.
או מה אם דורית בייניש היא
פרקליטה מיקצועית, ואף מהירה? היא
בסך הכל אשה, ואשה מקומה במישה.
וכאשר היא עושה משהו, היא עושה
זאת בגלל יחסי-אהבה.
זוהי הבשורה על פי חברה-הכנסת
ה רב חיים דרוקמן, בשלום ובכירכת
ה'.

עמדתו בפרשת הטרור היהודי מל-
מדת כי דרוקמן תומך ברצח הסטורני-
טים החפיים-משפיע ובנסיון לרצוח את
ראשיה-הערים. לכן יש להניח כי הוא
תומך על אחת כמה וכמה ברצח שבויים
כפתיים, שניסו קודם לכן לבצע פיגוע.
יצחק שמיר, אברהם שלום
וחיים דרוקמן יושבים על כן
בסירה אחת, ואך טיבעי הוא
שררוקמן יגן על ראשיה-השבויים
וממלא-מקום ראשיה-הממשלה.
כל אחד משתמש בנשק האופי
ייני לו. דרוקמן משתמש בפצי-
צות-סירחון.

אונס מילולי

יש לעניין עוד צד שאין להתעלם
ממנו.
התקפת-סירחון זו היתה אפשרית
רק מפני שדורית בייניש היא אשה.

למוסדות-חקירה שפעלו כחוק, ועוד
ועוד.
הסיפור בא רק להניח מפק
של עשן, זיהום וסירחון על פני
הדרך, כדי להפסיק את החקירה.

חסות לרצח

דוע הוא עשה זאת?
יש כאן יסוד של נקמה אישית.
דורית בייניש, פרקליטה צעירה
ומבטיקה, ניהלה את התביעה נגד אנשי
מחתרת-הטרור היהודית — חברות
הרוצחים, המחבלים והמפגעים אשר
הרב חיים דרוקמן פרש עליהם את
חסותו (אם לא גרוע מזה).
בייניש פעלה, כמובן, על דעתו של
היועץ המישפטי דאז, יצחק זמיר. לכן
מנהל דרוקמן מסעינקם נגד זמיר
ובייניש גם יחד, ואך פלא הוא שלא
המציא גם רומאן בייניש.

בעת ובעונה אחת מצדדים כה
רבים ושונים, עד כי לא נותר
ספק שפועלת בארץ מחלקה
סודית להפצת עלילות-זדון —
מה שנקרא בלשון הסובייטית
מחלקה לדיס-אינסורמציה. את
השיתה הזאת רגילים לייחס
לקג"ב.

יש משהו מבהיל בגילוי כי יש גם
בארץ כלים עלומים ואלמוניים העוס-
קים בכך.
אורי אבנרי כבר רמו על כך במאמרו
על הפרשה, תחת הכותרת "חרושת
שמועות הזרון" (העולם הזה, 4.6.86).
השמועות התייחסו כולן ל-
ענייני מין, סמים ומה עוד. המי
ענה כאילו קיים אחד משלושת
אנשיה-המצפון רומאן עם דורית
בייניש תפסה מקום מרכזי
בכולן.

הצביעות המתחסדת

שה שלא לחוש בחילה למיקרא
הסיגנון המתחסד של מיסמך זה
— סיגנון האופייני לאנשים בעלי מוח
מלוכלך המדברים על מוסר מיני,
התחסדות של עסקנים רתיים המת-
בוססים בוימה.
איני רואה עצמי פטור מלהעלות
בפניך... צר לי מאוד שעלי להיוקק
לעניין כזה... אולם איני יכול שלא
להביא בפניך ובפני שרה-מישפטים...
בפרשה... שנוגעת ליסודות ביטחון
ננו..."

ברור לגמרי כי הרב החסוד נהנה הנאה רבה כשהוא מת- בוסס בזוהמה הזאת.

כמו חברים, המתזים בצע על תמו
נות של נערות מעורטלות-למחצה, או
השורפים כרוות של צעירות בכגורים,
פני שהן מעוררות בהם תאוות שאינן
ניתנות-לכיבוש. מקקארתי מוזקן זה
נהנה, כנראה, ממחשבות על יחסי-אה
בה עלומים.
הסיגנון הוא האדם, אומרים
הצרפתים, ואילו הנביא ישעי
הו אומר (כ"ג, ו): "בל נבל נבלה
ידבר, וליבו עשה אוון".

מסך של סירחון

לעניין עצמו: ברור, גם על פני
הדברים, שאין בכל הטענה שום
ממש. היא לא נועדה כל-כולה אלא
להשמיץ, לזהם, ללכלך.
כל ההחלטות בעניין ראשיה-שבוי
התקבלו על-ידי היועץ המישפטי המו-
דח, יצחק זמיר. לא היתה בעניין זה
שום סמכות לגברת דורית בייניש.
אם לקח עימו זמיר להתיעצויות
את דורית בייניש או לא אינה שאלה
לעניין. אם כן — אז מה? ואם שאל
לעצמה — אז מה? הרי הוא שאל
לעצתם של אנשים שונים המצויים
בעניין. על פי חוק נאלץ לשאול לע-
צתם של ראשיה-הממשלה ושרה-מיש-
פטים, ועל פי ההסכם הקואליציוני גם
לעצתו של ראשיה-ליכוד.
האם באמת סבור משהו כי יצחק
זמיר הוא אדם כה רופס, כה חסר-אופי
וחסר-דיעה, עד כי אחת הפרקליטות
— ותהיה מוכשרת ככל שתהיה —
תוכל להכתוב לו מה לעשות, והוא
כאילו ביד היוצרת?
גם אילו היה כל הנאמר
במיכתב נכון — אילו היתה
דורית בייניש קשורה בקישורי-
אהבה עם ראובן חוק, וגם אילו
נלוותה אל היועץ המישפטי
בכל פגישותיו — גם אז היה לא
היה מעלה ולא היה מוריד.
גם דרוקמן יודע זאת. אין לסיפור
הזה שום שייכות לבעיה העומדת על
סדר-היום: הצורך לחקור את רצח שני
השבויים על-ידי אנשי השב"כ, השאלה
אם ראשיה-הממשלה דאז נתן את ההוראה
הבלתי-חוקית לרצוח, השאלה אם
הדיח ראש השב"כ את אנשיו לשקר